לטמא משכב החחון כעליון. שעושה בועלה מושב ומשכב אפי׳ עשר

אלא טומאת ערב כנוגע בעלמא:

נישחת לכהן. קס"ד שנכנסה לחופה לנישואין אוכלת בתרומה אבל פחותה

מבת ג' שנים אין חופתה מאכילתה

הואיל ואין ביאתה ביאה: והיא פטורה.

לפי שחינה בת עונשין: חי הני

נישוחין. החי מתקדשת בביחה

דתנא ברישא אי לכהן הוי אוכלת

בתרומה: שחין ביחתה מחכילתה.

אם בא עליה כהן ולא קנאה

בכסף אינה אוכלת דבעינן קנין

כספו וקדושין נמי לא תפסי בה

שתהא מקודשת לו בביאתה שהרי

היא כחמור עם הדומה לחמור!:

כספה מאכילתה. דכתיב (ויקרא כב)

קנין כספו הוא יאכל בו: זו שביאתה

מחכילתה. קס"ד השתח דביחה עושה

נישוחין כדמפרש וחזיל ונישחת פשיטח

ליה דאכלה דנפקא ליה בספרי מכל טהור בביתך יאכל אומו" והך דבן

בג בג התם תני לה: היכי דמי.

דיליף כסף מביאה אי נימא ביאה

שלאחר חופה ויליף מיניה כסף

שהכניסה אחר כך לחופה: בתרוייהו

אכלה. ומאי אבל מה אעשה דקאמר:

אלא בביאה שע"י חופה. וקא יליף

מיניה כסף שלא על ידי חופה היכי

יליף לה מיניה הכא תרתי והכא חדא:

מחי שנח. ביחה דפשיטח ליה:

ומחי שנח. כסף דמספקה ליה:

ואפילו ע"י חופה. דהא לאו בת

נישוחין היה: משום דעולה. דחמרי׳

בריש פירקין (דף ה.) שמא ימוגו לה

כום בבית אביה ותשקה לאחיה

ולאחותיה: לא שייר בקנינה. אחר

שנתן הכסף אין הקנין חסר כלום:

הכח שייר בקנינה. דחכתי מיחסרה

מסירה לחופה לענין ליורשה וליטמא

לה: רבינה המר. מהכח ליכח

למיפשט דנישואין עושה דהא אפילו

אירוסין עושה אכלה מדאורייתא וכסף

נמי מדאורייתא אכלה: ומדרבנן

הוא דשלח ליה. הא דשלח ליה

לאוסרה בתרומה מדרבנן הוא דאסר

לה: משום סימפון. שמה ימלה בה

מום ונמלאו קידושי טעות: סימפון.

כל דבר המבטל דבר קרוי סימפון

שלו כגון שובר הוי סימפון של שטר

בשנים אוחזין (ב"מ כ.) וכאן קורא

סימפון דבר המבטל את הקידושין

או את המקח של עבד: אי אתה

יודע. בתמיה: זו שביחסה מחכילסה.

דבנישאת מודה דלא חיישינן לסימפון

דאין אדם שותה בכום אלא אם כן

בודקום וידע וקבל עליו: אבל מה

אעשה כו'. ולקמיה פריך מאי בינייהו הואיל וסוף סוף לא אכלה:

מפרי פרשת קרח פיס'
קיו, ב) כתובות מ: [לעיל ה.], ג) [בכת"י: אי משום
דעולא אי משום סמפון.

יעינן לקמן יא ע"א חוד"ה עד שתכנס שהביאו גירסא

זוז. ד) ולעיל ה. וש"נז.

ה) כתובות (ז:, ו) [לקמן סת.], ו) [במדבר יח, יא],

. כדאיתא מפורש לעיל בתום׳

ה. ד"ה ומנין שאף בשטר], י) [ד ע"ב], ל) [רש"ש

מוסיף: ע"י חופה], () [נדל"ל מדאורימא פשיטא וכו' בתרומה היינו

וכתובות עה ע"ב.

צא א מיי׳ פ״ו מהל׳ תרומות הלכה ג: עב ב מיי' פ"א מהלי איסורי ביאה הלכה יג [טור אה"ע סימן כ]: צג ג מיי פי"ח שם הלכה ו ופי"ט הלכה ב נו וסי׳ ז סעיף יב:

צד ד מיי׳ פ״ו מהל׳ מרומות הלכה א סמג לאוין רנד: צה ה מיי שם הלכה ג ופ״ח הלכה ז:

מוסת תוספות

א. ומה שפחה כנענית נקנית בכסף ושטר אשה בקרור בכסן ישטו אטר שנקנית בביאה אינו דין שנקנית בכסף ושטר. תוס׳ הרא"ש. ב. דקנין כספו הוא והויות דשטר וריאה איתקוש לכסף. שיטה לא נודע למי.

תום' ר"י הזקן משכב התחתון כעליון. שעושה בועלה משכב אפילו בעשר זו על זו לטמא אוכלים ומשקים, אבל לא לטמא אדם וכלים לא לטכא אום וכלים כדאיתא התם [לב, ב]. פטורה. לפי שאינה בת עונשין. ביאה שעל ידי חופה. כלומר ביאה תופה. כלומר ביאה שאחר חופה. חופה היא שמייחדיז שניהם בפני ועדים רואין היחוד אבל איז עדים ושארים עמהם שום אדם. וקי"ל כאביי ורבא דביאה אירוסין דביאה אירוסין ואע"ג דרחי תלמודא דחייתא נינהו דפשטא (דמייחדיו)

עושה וכן הלכתא.

וני דין שפחה כנענית וכו' זו שביאתה מאכילתה בתרומה אינו דין שבספה מאכילתה. וא"ת ונימא יבמה תוכיח שביאתה מאכילתה ואין כספה מאכילתה אף אני אביא ארוסה ויש לומר דהאי

> דאיכא למיפרך מה ליבמה שכן אינה נקנית בכסף תאמר באשה שנקנית בכסף דין הוא שתאכל בתרומה על ידי כסף: מה שפחה כנענית שאין ביאתה מאבילתה. מהאי ק"ו ליכא למילף שתהא אשה נקנית בכסף ובשטרא דחיכה למיפרך מה לשפחה כנענית שכן יולאה בכסף ש כדפריך לעילי גבי אמה העבריה אבל לענין אכילת תרומה לא שייך למיפרך הכי: זן שביאתה מאכילתהס אינו דין שבספה מאבילתה. וא״ת ונימא

דיו אסוף דינא כלומר מאיזה כח אתה בא ללמוד כסף מכח ביאה דיו כביאה ולא יאכיל אלא אחר חופה ודוגמתה בפ"ב דב"ק (דף כה.) וי"ל הכא סברי כרבי טרפון דאמר לא אמריגן דיו היכא דמיפרך ק"ו ואי אמרת הכא דיו מיפרך ק"ו ורבינו שמשון מקולי מירץ דלא אמרינן דיו אלא היכא דבעי למימר דין חדש כגון התם דאמר קרן בר"ה חלי מק ואתה בא ללמוד נ״ש מק״ו דשן ורגל אבל הכא דרחמנא אמר קנין כסף אוכל ואין אנו באין ללמוד מן הק"ו אלא מהו קנין כסף: רבינא אמר מדאורייתא מיפשם פשיטא דאכלה. פי׳ ורבינא בא לקיים לעולם אימא לך דביאה אירוסין עושה ודקאמרת מאי שנא הכא דפשיטא ליה ומאי שנא הכא דמספקא ליה 0 בדאורייתא פשיטא דאכלה בין בביאה בין בכסף ב והא דשלח ליה לחוסרה בתרומה מדרבנן ומדרבנן היה ריב"ב דן ק"ו דבביאה פשיטה ליה דהכלה הפילו מדרבנן דלא שייך בה חשש סימפון משום דאין אדם שותה בכום אלא אם כן בודקו ומק"ו רולה לדון דבכסף נמי ליכא למיחש לסימפון כדמפרש בגמרא: זן שביאתה מאכילתה בתרומה.

פ״ה דבנישאת פשיטא דכ״ע מודו דלא חיישינן לסימפון דאין אדם שותה בכום אלא א"כ בודקו וידע וקבל עליו וקשה מה שפירש בקונט׳ דאיירי בנישאת דהא לא בא רבינא ליישב אלא דאירוסין עושה ויש ליישב דה"ק כי היכי דבנישואין פשיטא ליה דאכלה דכ"ע מודו דאין אדם שותה בכום אלא א"כ בודקו ה"נ אינו בא עליה אלא א״כ בודקה ואין אדם עושה בעילתו בעילת זנותש והרר"ם פירש דה"ק מה שפחה כנענית שאין ביאתה מאכילתה בתרומה אפילו מן התורה כספה מאכילתה אפילו מדרבנן זו שביאתה מאכילתה מן התורה אינו דין שכספה מאכילתה אפילו מדרבנן ומיירי שפיר בביאה שלא ע"י חופה:

מלעות אבל לא להיות אב הטומאה לטמא אדם וכלים כמשכבה של נדה עלמה אלא לטמא אוכלין ומשקין כעליונו של זב וכן מפרש לה במס׳ ק"ו אינו כ"א גלוי מלחא בעלמא דארוסה מקרי קנין כספו כמו נדה (דף לב:) אבל פחותה מבת שלש שנים אינה מטמאה את בועלה שפחה הלכך לא שייך למיפרך יוכיח עי"ל דליכא למימר יבמה חוכיח לממא משכב תחתון כעליון "ואם נישאת לכהן אוכלת בתרומה יואם בא עליה אחד

מכל עריות שבתורה מומתין על ידה והיא פטורה יואם בא עליה אחד מן הפסולין פסלה מן הכהונה קתני ביאה וקתני נישאת הכי קאמר אי הני נשואין דכהן נינהו אוכלת בתרומה תא שמע יוכבר שלח יוחגן בן בג בג אצל רבי יהודה בן בתירה לנציבין שמעתי עליך שאתה אומר ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה שלח לו ואתה אי אתה אומר כן מוחזקני בך שאתה בקי בחדרי תורה לדרוש בקל וחומר אי אתה יודע ומה שפחה כנענית שאין ביאתה מאכילתה בתרומה יכספה מאכילתה בתרומה זו שביאתה מאכילתה בתרומה אינו דין שכספה מאכילתה בתרומה אבל מה אעשה שהרי אמרו חכמים יהאין ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה היכי דמי אי בביאה שעל ידי חופה וכסף שעל ידי חופה בתרוייהו מיכל אכלה ואלא בביאה שעל ידי חופה וכסף שלא על ידי חופה הכא תרתי והכא חדא אלא לאו בביאה שלא על ידי חופה וכסף שלא על ידי חופה אי אמרת בשלמא נשואין עושה משום הכי פשימא ליה דאלימא לה ביאה מכסף אלא אי אמרת קרושין עושה מאי שנא הכא דפשימא ליה ומאי שנא הכא דמספקא ליה אמר רב נחמן בר יצחק לעולם אימא לך בביאה שעל ידי חופה וכסף שלא ע"י חופה ודקאמרת הכא תרתי והכא חדא קל וחומר מיהא איתיה והכי שלח ליה ומה שפחה כנענית שאין ביאתה מאכילתה בתרומה אפילו על ידי חופה כספה מאכילתה בלא חופה זו שביאתה מאכילתה בתרומה על ידי חופה אינו דין שכספה מאכילתה בתרומה בלא חופה אבל מה אעשה שהרי אמרו חכמים אין ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה עד שתכנם לחופה משום דעולא וכן בג בג גבי שפחה כנענית משום לא שייר בקנינה הכא שייר בקנינה רבינא אמר מדאורייתא מיפשם פשיטא ליה דאכלה ומדרבנן הוא דשלח ליה והכי שלח ליה שמעתי עליך שאתה אומר ארומה בת ישראל אוכלת בתרומה ולא חיישת סלסימפון שלח ליה ואתה אי אתה אומר כן מוחזקני בך שאתה בקי בחדרי תורה לדרוש בקל וחומר אי אתה יודע ומה שפחה כנענית שאין

ביאתה מאכילתה בתרומה כספה מאכילתה

בתרומה ולא חיישינן לסימפון זו שביאתה

מאכילתה בתרומה אינו דין שכספה מאכילתה בתרומה ולא ניחוש לסימפון אבל

מדרבנן], **מ**) [יבמות קז ע"א],

מוסף רש"י לטמא משכב תחתון כטליון. במסכת נדה מפרש לה שיהא תחתון של בועל נדה כעליונו של זב, שמטמא אוכלין ומשקין ואין מטמא אדם וכלים כתחתון של נדה עלמה שהוא קרוי מדרם ואב הטומאה (יבמות נז:). שהבועל נדה מטמא משכב התחתון משום משכב אפילו לא נגע בו, כעליון של זב. הכי מפורש במסכת (לב:) שאין משכבו של בועל נדה חמור כמשכב נדה וכמשכב זב שנעשים אב הטומאה לטמא אדם וכלים. דכתיב בהו וכל אשר יגע במשכבה, אלא הרי הוא כעליונו של זב, בגד שנישה על נבי הזב. שחינו אלא ראשון לטומאה ואינו מטמא אדם וכלים אלא אוכלין ומשקין, ומקראי ילפינן לה המס (סנהדרין נה:) אבל פחותה מבת שלש הבה טליה בנדוחה בנדה ואין משכבו מטמא אפילו אוכלין ומשקין אפילו נגע בו, דנוגע בנדה אינו אלא ראשון לטומאה ואינו מטמא כלים ואפילו נגע. כלה נגיעה (שם סט.). ואם נשאת לכהן. על ידי קידושי אביה ואמרו רבנן אין האשה אוכלת בתרומה על שתכנם לחופה וזו אם נכנסה לחופה אוכלת. אבל פחוחה מכן אפילו נכנסה לחופה אינה אוכלת. אוכלת, אלמא לאו בביאה מליא מילתא אלא בחופה, מיהו ראויה לביאה בעינן וכל שאין לה ביאה אין לה חופה (שם). אבל פחות מבת שלש אע"פ שקידושיה קידושין ע"י אביה, הואיל ואין ביאתה ביאה אין חופתה חופה והויא לה

כארוסה, דאע"ג דקנין

האשה אוכלת בתרומה עד שתכנם לחופה (חוח וה:).

ואם בא עליה אחד מכל עריות שבתורה. כגון לציה לו חמיה (נדה עד אם מחייבי מיתות הן דהא ביאתה כיאה (סנהדרין נה). והיא פטורה מפני שהיא קטנה ולאו כת עושין (נדה מדם). ואם בא עליה אחד מן הפסולין. כעון חלל נמין וממור או אלמנה לכהן גדול (יבפוח נוז). ועבד ועובד כוכבים (נדה מד: ובעידי ובהבוהדרין מם). שם ושם בותי). פסלה. מתרומת בית אכיה (יבפוח נוז). אם היא כת הקן כדממיא (שם קם) ממין לכהנת לייה ושבאלית שבא עליהן כי חיל כי מהיה לאיש זר כיון שנכעלה לפסול לה פסלה (נדה מד: ובעידי שהדרין מם). דהא ביאתה ביאה (שנהדרין נה). ולא חיישות לסמפון. לשון סמפון הוא ביטול, כגון שוכר המבטל שטר קרוי ממפון, ומום באשה או בכהמה שמבטל המקם קרוי סמפון, והכא גזור כה שמא ימלא כה מום וומלאו קדושי טעות ובטלים וומלא שאכלה זרה בתרומה (בתובות נוז).

מה אעשה שהרי אמרו חכמים ארוםה בת ישראל אינה אוכלת בתרומה